

Здравка.

/Като съгледва, че баба Краса влиза./ Ей и баба Краса!

Хайде да видимъ, какво ще ѝ се падне.

Всички се изсмиватъ.

Х.

Щомъ се приближаватъ, Здравка залавя баба Краса за ръка и я довежда срѣдъ всички.

Здравка.

Чакай бабо Красо, да видимъ и на тебъ какво ще се падне

Б.Краса.

Тѣй е; като остарей човѣкъ става за кашмеръ на младитѣ.

Здравка.

Е, нищо де, нищо, само да чуемъ какво ти се пада.

Б.Краса.

Гробъ, чедо, гробъ. Насъ старитѣ какво ни чака!

Малина.

Я да си ходимъ, че е врѣме.

Ирина.

Да си ходимъ.

Всички.

Да си ходимъ.

Малина.

Бабо Хаджийке! бабо Хаджийке!

Х.Гена.

/Излиза изъ пруста/.

Малина.

Ще ни даде ли по едно зѣмбилче; че утрѣ като идемъ на чучора да личи, че у васъ сме биле тази вечеръ.

Х.Гена.

Че откхснете си; нахисете се!

Всички се спускатъ къмъ двѣтята; откхсватъ си и една по една излизатъ на пѣтя, гдѣто Калина ги изпраца.

ХІ.

Б.Краса.

Младостъ Хаджийке, младостъ! Като ги гледамъ насъзсиха ми се очитѣ! Било ли е нѣкога или не! - Схщо като сънъ!

Х.Гена.

/Съ болка, унесено/ Хубавъ, блаженъ сънъ, бабо Красо.

Мълчание.

Б.Краса.

/Вади нѣщо въ кърпичка изъ пазва./ Прибери тия билки. Да се побере, че ѝ побая, пакъ каквото Господъ и Свети Георги отредятъ. Божа воля, Хаджийке.

Х.Гена.

/Съ болка/ Знаешъ ли бабо Красо, че като ѝ прѣпѣха прѣстена - пакъ ѝ се падна мечкаря.

Гледай сега!

Ще умра, бабо Красо, ще умра! Не мога понесе този срамъ! Ще стане нѣщо за поразия, да знаешъ. Щомъ и на прѣстена ѝ се пада.....